

Élménybeszámoló – Belgyógyászat gyakorlat Szentpéterváron

2015.06.27.-07.26.

Amióta megtudtam, mennyi külföldi utazási és gyakorlati lehetőség tárul elénk az egyetemen, nagyon vártam, hogy belekeveredjek egy ilyen kalandba. Szerencsére egy sikeres pályázat és az intéznivalók után a vizsgaidőszak utolsó hétvégén másodmagammal (Márkus Bence, szintén a harmadéves belgyógyászat gyakorlatra jelentkező) elrepültünk az Észak-Velencjének vagy éppen Leningrádnak nevezett hatalmas városba. Nagyon szuper volt! :)

Először is a később utazóknak **pár tanács** a szükséges dolgokkal kapcsolatban:

A **vízum** igénylését érdemes minél előbb elkezdni, mert hosszas procedúra. Az orosz nagykövetség átlátható honlapján minden információ megtalálható – szükség van (többek között) a kinti egyetem által kiállított meghívólevélre, az oda- és visszautazás pontos dátumára (vagyis feltehetően a repülőjegyekre) és egy kint is elfogadott biztosításra. Egy nemzetközi diákigazolványt (ISIS ??) nem árt kiváltani, de az újfajta magyar diákot is elég sok helyen elfogadták. A **pénzváltással** kapcsolatban: Oroszországban a bankokban lehetett csak váltani, szerencsére ott kedvezőbbek voltak a tarifák, mint a különböző magyar társaságoknál. Egy tipp miatt én dollárt vittem ki, a szükség esetére a Bence eurót – nekem 250 dollár bőven elég volt erre a négy hétre. A kártyás fizetésről hallottam lehúzó rémhíreket, ezért csak egy-két helyen használtam, bár a forintról rubelre váltást tekintve az volt a legkedvezőbb. **Utazást** tekintve mi egyértelműen a repülés megoldást preferáltuk – az Austrian Airlines kellemes gépeivel Budapestről indulva, rövid idejű bécsi átszállással (és visszafelé hasonló útvonalon) durván 70 ezer forintból kijöttünk.

Megérkezésünkkor a reptéren az előre megbeszélteknek megfelelően vártak ránk. A korábbi beszámolókból kiindulva nekünk hatalmas szerencsénk volt a **CP**-kkel és supervisorokkal kapcsolatban, ez már itt elkezdődött. Két kedves orvostanhallgató álldogált a Mechnikov University-s táblával – az egyik Timur volt, aki a saját kocsijával jött ki értünk, a másik pedig Polina, a hivatalosan hozzánk rendelt orosz segítség, programszervező és baráti társaság. Természetesen angolul beszélgettünk velük, az orosz nyelvtudásunk olyan rengeteget így nem „fejlődött”. A cirill ábécét viszont érdemes a kiúton átnézni. A szavak csak kimondva már sokat segíthetnek.

Első körben bejelentkeztünk a körülbelül 7 milliós város túloldalán (elégé a külvárosban) lévő szocialista stílusban épült egyetemi **kollégiumba**. Ez volt talán az egyetlen, ami kicsit alulról súrolta a várakozásainkat – de semmi para! Fiú páros révén feltehetőleg először nekünk jutott az a kiváltság, hogy egy kétszer két ágyas blokkból az egyik szobát kaptuk meg (hasonlóan a Szántó Kollégiumhoz), két orosz szomszédal. A sráccal olyan sokat nem sikerült beszélünk a közös nyelv híján, de normálisak voltak. A lakunkhoz tartozott egy közös konyha-előszoba, egy fürdő és egy mosdó. A hűtő néha rapszodikusán működött, a mikro teljesen jól, a gáztűzhelyt mi nem használtuk, konyhai eszközöket (mint tányér, kés,

kanál) a fiúktól kértünk kölcsön. A meleg víz, az ottani nyári szokáshoz híven, másfél hétre megszűnt létezni, de hozzá lehetett szokni a hideg zuhanyzáshoz. A mosógépet valamiért a bentlakók nem nagyon használták, így a mosást kézzel végeztük el mi is. A szobában nem volt függöny (ezért törölközőt használtunk helyette) és Keletre nézett – a kint létünk elején így a Fehér éjszakákat első kézből tapasztalhattuk minden hajnalban. A fény még oké, viszont a kollégium mellett két hatsáv, plusz villamosos út kereszteződött – elég hangos tudott lenni. Elsőre a legnagyobb probléma viszont a wifi hiánya volt. Ezért a CP-k segítségével rögtön szereztünk egy usb-s mobil sticket egy havi internetes hozzáféréssel, illetve egy SIM-kártyát az otthonról vitt kártya független telefonba. Kettőnknek így nem volt vészes az ára, szét nem nagyon váltunk, csak az internetet kellett felváltva használnunk.

A közelben volt egy nagyobb Tesco-szerű áruház (mely nemhogy vasárnap is nyitva volt, de non-stop), a legtöbbet ott vásároltunk. A legfontosabb a víz volt, mivel a csapból sehol sem ajánlott inni. Egyszer elvittek minket egy (egyébként busszal megközelíthető) „MEGA”-központba, ahol például IKEA mellett volt Auchan – kicsit olcsóbb és jobb minőségű árukkal. Gyorsétteremből van mindenféléjük, a hétvégéken általában onnan szereztünk ebédet. Hétköznaponként az egyetem menzáján ingyen kaptunk ebédet (levest, főételt körettel és salátával), valamint uzsonnára valamilyen péksüteményt és üdítőt választhattunk.

A tényleg óriási városban öt, egyszerűen átlátható metróvonal van, sok villamos, és kétféle busz. Az egyik **bérlettel** is használható, menetrend szerint, de ritkán jár, a másikon mindig jegyet kell venni, összevissza, de gyakran jár. Inkább taxira hasonlítottak, le lehetett szólítani őket az útvonalukon. Kellő felvilágosítás hiányában az első pár napban jegyekkel utaztunk, csak utána vettünk egy jó drága (durván **2500 rubel**), de nagyon hasznos kártyát. Azzal gyakorlatilag korlátlanul utazhattunk mindhárom közlekedési formával – ezt érdemes minél előbb beszerezni. Az egyetemi campus két villamosnyira volt (kb. 40 perc), a belvárosba pedig belátható időben csak villamossal és metróval tudtunk bejutni – szükség is volt rá.

A mindennapi dolgok után végre a tényleges élmények beszámolója, a teljesség igénye nélkül. ;) Egy kis korrekció: mivel a kint elvégzett gyakorlatot nem fogadják el itthon, ezért a saját igényünk szerint választottunk osztályokat. A belgyógyászatból így két hét neurológia és két hét kardiológia lett.

Számomra a **neurológia osztály** elképesztő tapasztalat volt, legfőképpen a velünk foglalkozó két doktor miatt, de én szakmai szempontból is hasznosnak tekintem. Az első nap megismerkedtünk az osztály vezető professzorával, Dr. Sergej Lobzinnal, aki hihetetlen barátságos volt – volt vállveregetés, kacsintás, poénkodás, körbevezetés, közös fotó. Utána bemutatott a kinti pótanyukánknak, Inge Victerovna doktornőnek. Az ott töltött két hétben ő tanított minket, vele vizsgáltunk beteget, de emellett elképesztő ingyenes programokat szervezett nekünk. Sőt, néha még étellel is ellátott minket. Sajnos ő nem tudott angolul (ahogy a kinti orvosok többsége is csak ért, de nem beszél), ezért mellénk szegődött Ivan Mihajlovics rezidens. Egy lehenyglő családos figura, mókás, jószívű, nagydumás. Nekem ők ketten tökéletesen szimbolizálták a vendégek szó szerinti szeretetét. A legtöbb napon a

következő volt a menetrend: hosszasan és alaposan kikérdeztünk és végigvizsgáltunk egy beteget, majd utána egy tanteremben ábrákkal, magyarázattal megbeszéltük a hozzá kapcsolódó patológiát és klinikumot (a neuroanatómia tanulmányaink elég jó alapot szolgáltatottak ehhez). Általában be volt szervezve valamilyen vizsgálati eszköz vagy módszer megtekintése is. Voltunk CT-angiographián, ahol láthattunk egy totális carotis interna occlusiot, egy problematikus lumbálpunkción, EMG-n, EEG-n, intenzív osztályon, neurológiai szempontú szemészeti kivizsgáláson, különböző neurológiai tesztek felvételén. Nagyon érdekes (és néha nagyon borzasztó) beteganyagot láthattunk, például egy klasszikus n. facialis bénulást, egy kullancs-encephalitist alkoholos neuropathiával, Parkinson-kórt, strokeból felépült betegeket és sokféle más is.

A második két héten a rendes **kardiológia osztály** helyett egy családorvostani intézetet tudtak nekünk leszervezni. Itt is nagyon rendesek voltak velünk, de nem volt olyan családi hangulata, mint a másik helynek. Sajnos itt nem talákoztunk sok beteggel, főként csak elméleteztünk (beszélgettünk) egy indiai származású doktorral és egy idős, aranyos professzorasszonnyal. Szituációs feladatokat csináltunk és egymást vizsgáltuk – ezek a harmadéves tanulmányok ismétlésére voltak alkalmasak.

Délutánra-estére pedig a már említett **programajándékok**: két templomi kóruskoncert a város két legnagyobb és talán legszebb templomában, egy hajókirándulás, egy eredeti orosz balett a régi színházban és egy modern balett a gyönyörű új épületben. Leírhatatlan emlékek. Az Ivan - amellett, hogy baráti viszony alakult ki közöttünk - az első szombaton elvitt kirándulni minket egy város környéki erdőbe, egy csendes, gyakorlatilag érintetlen tóhoz. Az egész családjával: a feleségével és három 10 év körüli gyerekével. Soha nem gondoltam volna, hogy tüzet fogok rakni egy bográcsozáshoz a belgyógyászat gyakorlatomon. :)

Azokon a napokon, amikor nem kínálták terítéken a programokat, főként a Polinával együtt szerveztünk a belvárosban egy-egy felfedező túrát – templomokkal, parkokkal, múzeumokkal, folyókkal, a tengerparttal és sok egyébvel. Itt kiemelném a diákoknak ingyenes Ermitázst, a többek között fejlődéstani rendellenességeket is kiállító Kunstkamera múzeumot, illetve a szokatlan Freud emlékmúzeumot. Gyönyörű hely – „Észak Velencéje”. A legizgalmasabb gyalogos kiruccanásaink mégis az erősen panel ábrázatú külvárosban voltak. „Leningrádról” itt készültek a legjobb képek.

Az előzetes internetes böngészés alapján Oroszország nem a vendégszeretetéről híres, de erre szinte minden velünk kapcsolatba lépő személy tökéletesen rácsáfolt. A közvetlen, eredeti Ivantól kezdve, a lelkiismeretesen ránk figyelő Polinán keresztül, az idősebb doktorokig. Nagyon hálás vagyok nekik, hogy ilyesfajta élményt nyújthatott a kint eltöltött egy hónap!

Csaba Gergely